

»Davs far, hvordan går det? Du ser rigtig rask ud. Du kan snart udskrives.« Den gamle mand forsøgte at rette sig op i den dyre hospitalsseng. Sønnen skyndte sig hen til ham og hjalp med at rette på puderne. Den syge fornemmede et øjeblik nervøs pulsen fra den forjagede verden udenfor.

»Du har travlt i dag, Ib?« spurgte han.

»Ja, det er du klar over. Vi glæder os mægtig til, at du kan komme tilbage i forretningen og bringe lidt orden i tingene.«

»Ib, skal vi nu ikke være ærlige?«

»Selvfølgelig far, men vi har rigtignok brug for dig.«

»Jeg kommer aldrig hjem igen, det ved jeg. Det ved du også.«

»Snak, far. Det må du ikke sige. Du bli'r hurtigt rask igen – det vædder jeg på. Naturligvis er du ikke så ung mere, men du ser strålende ud.« Den unge mand ser forskende på sin far. »Vi skal være optimistiske, far, positive.«

»Positive, siger du. Kan vi så ikke snakke lige ud? Hvorfor føler jeg mig så ene og forladt, når jeg tænker på døden?«

»Lad vær' for Guds skyld, far. Hvad er der i vejen i dag? Du er snart hjemme hos os igen. Det siger overlægen og sygeplejerskerne. Alle siger det. Du får mange år endnu.«

»Vi skal alle dø engang, min dreng. Før eller senere tager vi alle billetten. Hvorfor kan vi ikke tale roligt om det?«

Sønnens ansigt fortrak sig. Han kiggede på sit ur. »Jeg skal af sted nu, far. Men Søs kommer i morgen. Jeg giver hende et par nye tidsskrifter med. Du skal tænke på noget andet. Op med humøret. Det skal nok gå. Farvel, far, og god bedring.«

Snart efter faldt hr. Jensen i søvn. Han drømte uroligt om sin afdøde kone. Det ubesvarede spørgsmål i hendes blik den nat, da hun gik bort. Han havde opmuntret hende til det sidste, ville slet ikke tale om døden. Havde han måske forhindret hende i at dele sin sidste store oplevelse med sig...?

Hver dag fik hr. Jensen besøg. De snakkede allesammen om helbredelsen og fremtiden, rejste en usynlig barriere af ord mellem sig og den døende. Bare det ene ord blev ikke nævnt, det, han allerhelst ville tale nøgternt og fortroligt om. Og tiden var kort nu. Smerte- og stillende midler fik ham til at sove det meste af dagen. Men han vågnede kort tid, før det skete. Hele familien var samlet omkring sengen. Han så langsomt og besværligt hen på dem, den ene efter den anden – spørgende. De smilede mekanisk tilbage, mumlede banale ord som: »I morgen skal det nok gå godt igen.« Han vendte ansigtet mod væggen og døde mutters alene, omgivet af hele familien.«